

Matt. 18.20

Kirketjeneren satt og døde ved siden av kollektbøssa.

Det var en varm dag og en lang preken. Presten var ung og likte å høre sin egen stemme. Under en preken kan man som kjent godt sitte med gjenlukte øyne uten å få dårlig rykte. Og kirketjeneren hadde rutine.

Dagens tekst var fra Matt. 18.20. «For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.»

Det knirket i døra. Ganske svakt riktignok. . . Kirketjeneren rynket pannen. Sikkert dåpsfolk. . . Men han tok feil. Det stod en neger i døråpningen. En høy, radmager neger. «Hysj,» sa kirketjeneren, «vet du ikke at dette er en kirke for hvite?»

Den andre svarte ikke, bare stod og stirret framfor seg med store, sorgmodige øyne.

«Ut med deg!» hveste kirketjeneren. «Vil du se å komme deg ut, din svarte gærning!»

Under alt dette hadde presten fortsatt å preke. Bare et par løftede øyenbryn viste at han la merke til det som skjedde. Men de som satt på de bakerste benkene, hadde snudd seg.

Negeren stod fortsatt ubevegelig. Men blikket hans begynte å gli over menigheten. Øynene flakket ikke, de søkte. En etter en møtte de blikket hans, en etter en vendte de seg bort. Så møtte presten øynene hans, og det ble stille i kirken.

Kirketjeneren var den første som brøt forhekselsen. I et sprang var han borte hos den formastelige. Og nå hvisket han ikke lenger.

«Ut!» skrek han. «Ut, din dumme svarting. Kan du ikke lese? Ser du ikke oppslaget på døra? Dette er en hvit kirke.» Han tok et godt tak i skulderen på den fremmede og ville dra ham med seg ut. Men negeren rikket seg ikke.

Menigheten knurret. Et par av mannfolkene reiste seg halvt opp. Presten kremtet. «Jeg tror det er best du går,» sa han, og så forlegent i golvet, «denne kirken er bare for hvite. Ingen fargede får slippe inn her.»

«Har dere ikke kjerker nok for dere sjæl?» var det en som ropte.

Kirketjeneren gjorde et nytt forsøk på å skyve negeren ut. To mann fra bakerste benk kom til for å hjelpe. «Få ham ut,» ropte en ung pike. «Se hvordan han står og stirrer på oss. Å, Gud, få ham ut!» «De blir verre og verre for hver dag,» utbrøt en eldre dame. «Tenk at vi ikke kan få være i fred for dem selv her i kirken.»

En av mennene gikk tett opptil negeren, ristet knyttneven opp i ansiktet på ham og sa: «Sånne som deg skulle en binde etter bilen og trekke gjennom søla. Se og pell deg ut før jeg drar til deg!»

Negeren stod fortsatt like rolig, og den andre av de to men-

nene gjorde det som den første hadde lovet. Hele menigheten reiste seg. En smal stripe blod rant nedover haken på negeren, men fremdeles hadde han ikke sagt et ord.

«Er du stum? brølte han som hadde slått. «Svar når en hvit mann spør deg.»

Presten klubbet med salmeboka. «Vi må huske på at vi er i Guds hus,» stammet han. «Skynd dere nå og få ut dette mennesket, slik at vi kan fortsette.»

Kirketjeneren åpnet døra, og sammen med sine to hjelpere fikk han halvveis skjøvet, halvveis løftet negeren utenfor.

Forbipasserende stoppet nysgjerrig opp.

Snart var det samlet en hel liten flokk rundt kirketrappen.

«Skulle være moro å gi deg en omgang,» sa han som ikke hadde slått, «bare for å høre om det var låt i deg.»

«Hva gjelder det?» ropte folk. «Hva er det som står på?»

«Denne forbanna svartingen kom inn og ville starte bråk i kjerka.»

Negeren var fortsatt taus, men øynene var blanke av tårer.

En kvinne lente seg fram og spyttet ham i ansiktet. «Det pakket,» hveste hun, «de skulle henges alle sammen.»

Flokken presset seg stadig nærmere. «La oss begynne med han der!» var det en som ropte. «La oss dukke ham i tjære og sette fjær på ham!»

«Faen ta det skabbete pakket.»

Men nå dukket det opp to politimenn. Bevæpnet med køller og pistoler brøytet de seg vei gjennom flokken av tilskuere, tok obligatorisk judogrep på negeren og førte ham bort til en ventende bil.

Samme kveld ble han erklært skyldig i gudsbespottelse og dømt til døden av en enstemmig jury.

Bøddelen sa etterpå til sin kone: «Det var et merkelig menneske. Han sa ikke et eneste ord under hele rettssaken. Bare stod der og så på oss med disse store, varme hundeøyne sine. Men selv om han var aldri så mørk i huden, tror jeg ikke han var ordentlig neger. En slags bastard kanskje. Men du skulle sett hendene hans! Han hadde et dypt sår i hver håndflate – som om noen hadde moret seg med å drive nagler gjennom dem. Stakkars jævel.»